

endebringe Behandlingen, skønt det drejede sig om et temmelig betydeligt Beløb. Man var fra alle Sider her i Salen enig herom, at der burde vises de gamle Veteraner et Udtryk for vor Taknemmelighed for deres Deltagelse i Krigen, men der var forskellige Meninger om, hvorledes man skulde vise denne Taknemmelighedsfølelse, som den Gang og som nu raader over for de gamle Krigere. Nogle mente, at der burde gives enten en Sølv- eller Guldmedaille — hvilket i og for sig var en smuk Tanke —, andre mente, at man burde indskrænke sig til en Pengegave en Gang for alle, medens atter andre mente, at Understøttelsen burde have en mere blivende Karakter, saaledes at de gamle Krigere Resten af deres Liv kunde have en ordentlig Understøttelse, hvad enten det nu skete ved, at der oprettedes et Krigerfond eller ved direkte Udbetaling af Statskassen. Man var som sagt fra alle Sider enig om, at der burde gøres noget. Folketinget havde dog som sagt kun levet Landstinget en meget kort Tid, og da der ikke var tilvejebragt nogen Oplysning om, hvor mange der egentlig kunde ventes at komme og ønske at tage Del i en saadan Jubilæumsgave, vedtog man her i Tinget at stille en bestemt Sum af 300,000 Kr. til Finansministerens Disposition i dette Øjemed. Man vidste egentlig ikke, hvor mange der kunde ventes at komme. Fra enkelte Sider blev det fremhævet, at der vistnok kom 10,000, men fra andre Sider, at der vistnok kun kom 3,000; nu viser det sig, at ingen af disse Skøn vare rigtige, idet der er indkommet ca. 18,000 Ansøgninger, hvoraf 15,000 antages at opfylde den Betingelse, som blev indsat i Loven; at det skulde være Folk, der sidde i smaa Kaar. Det var en Forudsætning, at der ikke vilde komme flere Ansøgere, end at hver af dem, der ønskede at komme i Betragtning, kunde faa omtrent 100 Kr. Men da som sagt det høje Folketing kun levede Landstinget 5 Dage, hvoraf oven i Købet den ene var en Søndag, til at afgøre Sagen, var det saaledes ikke muligt at tilvejebringe et paalideligt statistisk Materiale. Man maatte derfor gaa ud fra det Skøn, jeg har tilladt mig at omtale. Forudsætningen var altsaa, at hver af dem skulde have en Gave af omtrent 100 Kr., men Princippet i Loven var jo, at der blev stillet en bestemt Sum til Finansministerens Disposition. Dette Princip er jo nu paa en vis Maade opgivet, idet det er foreslaaet, at hver Understøttelse skal være 50 Kr., hvilket Folketinget har forhøjet til 100 Kr. Der kunde maa-

ske være Spørgsmaal, om man ikke f. Eks. skulde indskrænke sig til de Deltagere i Krigen, som virkelig havde været Kombatanter, som havde deltaget i Træfninger og Slag, eller som den ærede Ordfører i Folketinget udtalte, „havde lugtet Krudtet“. Der kunde ogsaa være Tale om at tænke paa Enkerne efter dem, der have udmærket sig i Krigen, men jeg anser det ikke for rigtigt at blande flere af disse Spørgsmaal ind her og vil derfor ikke tilraade, hverken at der bliver nedsat Udvalg, eller at de blive gjort til Genstand for Omtale her ved denne Behandling. Efter de Udtalelser, den højtærede Finansminister fremkom med, viser det sig, at han frafaldt sine Betæneligheder ved den finansielle Side af Sagen, hvis Landstinget vil gaa ind paa Folketingets Affattelse, saaledes, at hver af Ansøgerne kan faa 100 Kr. Jeg skal derfor tilraade det højtærede Ting at tage Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu er kommet fra Folketinget. — Jeg skal dog endnu gøre opmærksom paa, at medens Landstinget ifjor vel indskrænkede det oprindelige Forslag noget, idet man foreslog, at det kun var dem, som sad i smaa Kaar, der skulde have denne Gave — idet vi udtrykkelig betonedede, at det skulde gøres til Genstand for et humant Skøn, hvad der skulde forstaaes ved smaa Kaar — udvidede Landstinget paa den anden Side dog Forslaget noget, idet Folketinget foreslog, at det kun skulde være danske Undersaatter, medens Lovforslaget i den Skikkelse, hvori Landstinget vedtog det, kom til at omfatte ogsaa Sønderjyder, svenske og norske frivillige, der havde deltaget i Krigen. — Jeg tillader mig med disse faa Ord at foreslaa, at Forslaget vedtages uforandret i den Skikkelse, hvori det er forelagt.

Madsen-Mygdal: Det vil formentlig erindres, at da vi i sidste Samling havde denne Sag til Behandling, blev der fra vor Side, baade i dette og i det andet Ting, gjort gældende, at der var mindst 10,000 Personer, som vilde komme i Betragtning ifølge den Lov, som saaledes kom ud under 26de Marts 1898. Efter mit Skøn, i Henhold til de Oplysninger, som da forelaa, var jeg vis paa, at Tallet vilde blive højere, men jeg vilde ikke nævne et for højt Tal. Som jeg ogsaa betonedede den Gang, forelaa der jo Oplysninger for os om, at man mente, at der ialt var 16,000 levende af de gamle Veteraner. Vi gik saa fra vor Side ud fra, at mindst $\frac{2}{3}$ af disse sad i smaa Kaar. Nu